

къ, която идеше редовно всякой день да изяда остаткытъ на вечерягъ. Взе едно коматче хлѣбъ и го растроши на дѣскагъ. Мышката тичаше отсамъ, оттаткъ, та дърпаше ту тѣзи ту онѣзи трохъ, прѣминуваше прѣзь тъмницягъ като стрѣлъ, и пакъ ся вращаше, и дигаше къмъ него като къмъ познатъ пенелянжтъ си главъ: додѣто най послѣ и тя ся изгуби.

VII

Отвори измлъкътъ на масжтъ и си гушнж ржкжгъ та извади проклѣтото писмо.

„Но както и да е трѣба да знайж поне какво казва, рече въ себе си. Ако тази чаша не е само горчива, но е и отровна, какво трѣба да правж? И прочете:

„Исповѣдувамъ че наистинж съгрѣшихъ словомъ и дѣломъ, за рускый императоръ, законныйтъ си царъ, изражавамъ тука голѣмж скърбъ и раскаяніе. И понеже мя удостои за да ми прости грѣхтъ и да мя отмѣни отъ наказаніето, което праведно заслужихъ, заклевамъ ся въ честыгъ си да ся незавърнж никога вече въ Польшж, нито въ Росіж, безъ негово позволеніе, като ся поручавамъ